

Poštovani,

Ovim putem Vas izvještavam o svom boravku u Republici Turskoj, gdje sam boravila kao student na razmjeni u gradu Samsunu na Odnokuz Mayıs Univerzitetu, u trajanju od 4 mjeseca. Razmjena se odvijala preko Mevlana programa razmjene studenata, gdje sam skupa sa kolegicom **Eljazović**, aplicirala putem online prijave. Nekoliko mjeseci nakon prijave, dobili smo potvrđne rezultate od strane Republike Turske, i ubrzo se počele pripremati za odlazak. Međutim, bilo je nekoliko situacija u kojima nam je bila potrebna pomoć, ne samo dekana našeg Fakulteta, Skender Nijaza nego i službenika Rektorata, koji su uvijek bili spremni pomoći. Tačnije, radilo se o finansiranju našeg odlaska, gdje se istakao načelnik općine Bihać, Emdžad Galijašević te donirao sredstva kojima smo platile povrtanu avionsku kartu, 500 KM za jednu osobu. Pored toga, bilo je potrebno dosta dokumenatcije i određenih potvrda te i samo dopuštenje našega dekana, koji je uvijek bio itekako raspoložen za razgovor s nama te nas ohrabrivao svojim divnim riječima. Naravno, i službenici Rektorata, posebno naša koordinatorica Nermina Badić, su bili tu za nas kada su u pitanju bili prijevodi dokumenata, organizacija samoga puta te kontak sa Republikom Turskom koji je za nas, dvije studentice koje se same upuštaju na tako dalek put, bio izuzetno važan.

Međutim, bilo je određenih problema, na koje niko od nas nije mogao utjecati direktno. Sam naš put je tekao planirao osim nekih problema sa otkazanim letovima, tako da je naš dolazak u grad Samsun bio odgođen nekoliko sati, stigle smo u 23 sata po turskom vremenu mada je planirani dolazak bio u 14 sati. Došavši na aerodrom u Samsun, niko od akademskog osoblja Univerziteta u Samsunu nas nije dočekao iako je taj doček bio dogovoren od strane našeg i njihovog Rektorata. Ali, sve je ipak prošlo dobro, uspjele smo se snaći. Naravno da je glavna barijera bio jezik, kako među osobljem aerodroma nismo uspjeli pronaći osobu koja govori engleski jezik, morali smo se snalaziti na drugi način.

Ali ono lijepo i krasno počinje već drugi dan, nakon što smo se lijepo odmorile i naspavale i shvatile u koji divan grad smo došle, te smo odlučile da se samo trebamo opustiti i raditi ono zbog čega smo i došle ustvari. To je bilo upoznavanje nove države, grada, kulture, jezika i svega onoga što je samo od sebe došlo, kao i naravno promoviranje Pedagoškog fakulteta i cijelog Univerziteta u Bihaću.

Dom u kojem smo boravile je bio i više nego ugodan, naša mala zamjenska kuća koja nam je prirasla srcu. Fakultet je bio nešto što je za nas bilo neobično, do tada neviđeno. Opremljeni kabineti, sa svim kantinama, „jemekhanama“, i svim onim što jedan fakultet treba da omogući svojim studentima. To je ono što smo mi očekivale da ćemo tamo naći ali nas je ipak iznenadilo jer je to nešto što fali našim fakultetima u Bihaću a itekako nam je potrebno.

Naši profesori na fakultetu u Samsunu su bili izuzetno dragi prema nama, pomagali nam kad je bilo potrebno i to se odrazilo na odnos koji i sada imamo s njima, jer se redovito čujemo i rado prisjetimo momenata provedenih tamo. Ispiti su bili jednake težine kao i ovdje, učiti se moralo, pogotovo mi jer se od internacionalnih studenata uvijek nekako očekuje više, a mi smo to naravno i pokazale. Imale smo priliku upoznati profesoricu Rosannu Islas, Amerikanku koja je bila isto tako na razmjeni od godinu dana u Samsunu te smo od nje imale priliku naučiti dosta toga i primijeniti to u Bihaću kada smo se vratile. Isto tako, na nju sam ostavila

lijep utisak te je ona to sve predstavila u svojoj preporuci koju mi je lično napisala. Svi profesori su pohvaljeni, bili su od izuzetne pomoći i neki od njih će zauvijek ostati vrijedni spomena. Kada je u pitanju turski jezik, svi internacionalni studenti su bili u mogućnosti odlaziti jednom sedmično na kurs turskog jezika koji je bio besplatan. Ono što je obilježilo moj boravak u Turskoj bio je rad u jednom od privatnih vrtića u Samsunu, pod nazivom „Dream International School“, gdje smo kolegica i ja radile nekoliko sati sedmično te ostvarile pristojan džeparac u tom periodu. Također smo volontirale u jednoj školi, gdje smo sa djecom radili na predstavama, podučavali ih pjesmicama i raznim oblastima engleskog jezika. Osim tog formalnog dijela, studiranja, rada, volontiranja, bio je i onaj više zabavan a to su putovanja. U toku svoga boravka u Turskoj, posjetila sam razna mjesta, gradove i zaista se odušvila ljepotom te države. Istanbul, Amasija, Amasra, Trabzon su samo od nekih predivnih destinacija koje je zaista vrijedilo posjetiti. Sva putovanja smo plaćali sami, ponekad se uštedilo od stipendije, džeparca od roditelja i slično.

Kada je u pitanju stipendija, ona je zaista bila redovna, onako kako je to bilo i dogovoreno. Prvi mjesec boravka je bio najteži jer smo i najviše novca potrošili, onog novca koji smo morali donijeti sa sobom dok prva stipendija ne bi bila uplaćena ali na to smo već bili upozoreni. Tu su bili i troškovi osiguranja koje nam je bilo potrebno da bi se dobila boravišna dozvola. Osiguranje smo radili u Bosni, naknadno, po svom dolasku u Tursku. Boravak u Samsunu je bio i više nego prelijepo iskustvo, upoznala sam osobe koje su obilježile moj život, našla se u situacijama koje su me učinile jačom, naučila sam da one najljepše stvari dolaze teškom mukom ali da se itekako isplate.

Povratkom u Bihać, morali smo uraditi prijevod svojih ocjena, ovjeren od strane sudskog tumača te ga predati studentskoj službi. Ocjene, iako prevedene i priznate od strane Pedagoškog fakulteta, još uvijek nisu upisane u naš index ali na tome se vrijedno radi, kažu nam. Tako da ni to ne bi trebao biti problem. Osim tih malih sitnica, koje su razumljive s obzirom da se po prvi put odvijala ovakva razmjena pa se svi još uvijek upoznajemo sa procesom, ja moram istaći da je sve obećano ispunjeno. Ugovor koji smo potpisali prije odlaska, o priznavanju ispita, je ispunjen, predmete koje smo izabrale ovdje mogle smo polagati bez problema i sve je teklo po planu.

Ostaje samo moja duboka zahvala, prije svega mojim roditeljima bez kojih ovo ne bi bilo moguće, cijeloj mojoj obitelji na podršci a onda naravno i onima koji su ovo formalno i ostvarili. Načelniku Emdžadu Galijaševiću posebna zahvala za njegovu donaciju, dekanu Pedagoškog fakulteta, Skender Nijazu na ukazanom povjerenju, divnim riječima i svoj ukazanoj pomoći, Nermini Badić i ostalim službenicima Rektorata koji su uvijek imali vremena za nas, za sva naša pitanja i sve pregovore i dogovore sa Republikom Turskom. Jedno veliko HVALA.

S poštovanjem,

Elmedina Bajramović